

mangle for Tiden eller hidtil. Men sæt, at den ærede Ordfører havde Ret, sæt at vi hidtil, det vil sige siden den 16de April d. A., havde ført et Liv, der manglede den lovmæssige Grund, saa spørger jeg: var det da saa ikke enhver grundlovs-tro Mand's Pligt, var det saa ikke i Særbesleshed Demokraternes Pligt at virke hen til, at en saadan Tingenes Tilstand kunde ophøre saa snart som muligt. Den ærede Ordfører har imidlertid som Forfatter af Udvalgets Flertals Betænkning selv end yderligere erkjendt dette. Flertallet har jo nemlig vedgaaet, at man af Hensyn til det Beslagelige i den Tingenes Tilstand, der vil fremkomme, naar den provisoriske Lov blev forfattet, har været betænkt paa at gjøre det efter Flertallets Mening extraordinære Skridt at tilbyde Regjeringen en midlertidig Bevilling. Det er ikke lykkedes at blive enig med Flertallet om, hvad en saadan midlertidig Bevilling skulde gaa ud paa. Mindretallet er fra sin Side, tror jeg at turde sige, kommet Flertallet meget i Møde i denne Sag, idet man overhoved er gaaet ind paa at udfille Behandlingen af den provisoriske Lov fra Behandlingen af Finantsloven for 1877—78, netop for at aabne en Mulighed for, at der kunde komme Forhandlinger i Stand angaaende Realiteten, der muligvis kunde føre til en Løsning af Striden, hvorved vi bleve fri for yderligere at komme ind i de kaotiske Tilstande. Men uagtet denne Smødekommen, hvormed der iøvrigt foreligger det Fornødne i Mindretallets Betænkning, har man ikke kunnet komme til Enighed. Men hvad har saa Flertallet gjort? Da Mindretallet ikke vilde gaa ind paa Flertallets Forslag, har Flertallet ladet det Forslag om en Bevilling, som det selv fandt, at Situationen opfordrede til at fremkomme med, falde. Da det ikke kunde faae Mindretallet med sig, vil det nu ikke gjøre Noget for at afhjælpe den beslagelige Tilstand, som vil blive Følgen af den provisoriske Finantslovs Forfættelse. Flertallet har ikke villet knytte den provisoriske Lov til Finantsloven, det har ikke villet forfaste den provisoriske Lov gennem en Forfættelse af Finantsloven, fordi man, i alt Fald ikke paa dette Stadium, har villet forfaste Finantsloven. Jeg ser deri, jeg kunde gjerne sige: uagtet Ordførersens Udtalelser i Dag et Vidnesbyrd om, at der dog i Flertallet rører sig en Erkjendelse af, at det vil være rigtigt at træde mere moderat op, end man har gjort ved tidligere Leiligheder; men det forekommer mig, at der i Virkeligheden, praktisk talt, ikke bliver stor Forskjel paa i dette Dieblik at forfaste den provisoriske Lov og at forfaste Finantslovsforslaget for 1877—78. Det ser meget smukt ud, at man, efter at den provisoriske Lov er forfattet, tilraader at lade Finantslovsforslaget for 1877—78 gaa til 2den Behandling, men denne velvillig Optræden lige over for Finantslovsforslaget, synes det mig, taber en hel Del af sit Værd, naar man tager i Betænkning, at Jøl-

gen af det første Skridt jo vel sagtens vil blive den, at der ikke bliver Leilighed til at skrive til den 2den Behandling, som man tilraader at lade finde Sted. Det maa derfor staa fast, at det, man i dette Dieblik gjør ved at følge Flertallets Indstilling, i Virkeligheden er at forfaste Finantsloven. Man har gjort noget Saadant en Gang før; jeg troede, at man var kommen til Erkjendelse af, at det var et faare misligt Skridt, som man den Gang gjorde; jeg troede, at man i det Hele taget var kommen til Erkjendelse af, at en Finantslovsægtelse er det Samme som at bruge et tveægget Sværd, at denne Afgang til at forfaste Finantsloven er et af disse yderste konstitutionelle Nødmidler, som spille en vis Rolle i konstitutionelle Doktriner og Theorier, men at Brugen deraf, naar der bliver Spørgsmaal om den praktiske Anvendelse, enten forudsætter en mærkelig Grad af Blindhed hos dem, som bruge dette Middel, eller ogsaa at man næstendels er bleven breven til en fortvivlet, desperat Tilstand. Spillet af disse to Tilfælde der nu skulde være til Stede, vil jeg ikke nærmere komme ind paa at undersøge, saa meget mindre, som jeg nærer den Overbevisning, at det ærede Flertals Forslag om at forfaste den provisoriske, udfikl fra Finantsloven, netop er begrundet i en fuldstændig Overensstemmelse med mig deri, at man ikke skal lege med det Vaaben: at forfaste Finantsloven. Den ærede Ordfører yttrede iøvrigt leilighedsvis, at der ved den provisoriske Finantslov af 12te April var gjort et Skridt bort fra det konstitutionelle System, og, søiede han til, naar det konstitutionelle System først er bristet, saa gaar man i Retning enten af Republik eller af Absolutisme. Jeg beder den ærede Ordfører, og jeg beder dem, der lytte til hans Ord, at lægge vel Mærke til og betænke, hvad den ærede Ordfører saaledes nylig udtalte. Jeg vil nemlig spørge Enhver, om det, som man er i Færd med at gjøre, ikke er at opfordre til at fremkalde en Tilstand, hvor man udsætter sig for, at der yderligere og yderligere gjøres, som den ærede Ordfører udtrykte sig, Skridt bort fra det konstitutionelle System; men dette fører, som han sagde, i Retning enten af Republik eller af Absolutisme. Jeg veed nu ikke, hvormange ærede Medlemmer her ere tilstede, der kunde ønske at være med til at gjøre Skridt i Retning af Republik eller Absolutisme. Tro De, at den ærede Ordfører har sagt sandt, saa søg i hans Ord en Advarsel mod at følge den Indstilling, han i dette Dieblik gjør til det ærede Thing. Den ærede Ordfører sagde fremdeles, at for Demokratiets Sag nærede han ingen Bekymring; Demokratiet kunde man lige saa lidt kvæle her som i Frankrig. Jovelsøbig vil jeg bemærke, at det dog maaste er noget for tidligt at tale om, hvorvidt Demokratiets Sag i Frankrig har seiret eller ikke, thi Sagen er endnu ikke endelig afgjort; men sæt ogsaa, at den ærede Ordfører skulde faae Ret i, hvad han saaledes